

போராஷியின் கிருஷிச்சுமயங்கள்

சிவகுமாரின் சுபாவம் இப்படித்தான் அமைந்திருந்தது. அயலில் உள்ளவர்கள் யாராவது, "தம்பி, ஒருக்கா கடைக்குப் போட்டு வாறியே?" - "ஓம்". காசையும் பையையும் வாங்கிக் கொண்டு புறப்பட்டு விடுவான். தெருவில் யாராவது ஒருவர் விபத்தில் சிக்கினாலோ, யாரும் விழுந்து கிடந்தாலோ அந்த இடத்தில் அவர்களுக்கு முதலுதவிச் சிகிச்சை யளிப்பதுடன் மட்டும் நின்று விடுவதில்லை. அவர்களைக் கொண்டுபோய் வீட்டில் ஒப்படைப்பதுவரை தானே நின்று செய்தால்தான் இவனுக்குத் திருப்தி.

இவன் மிகவும் அமைதியானவன். குடும்பத்தில் கூட, யாரையுமே தனக்காகச் சிரமப்படுத்த இவன் விரும்புவதில்லை. இப்படியான இவனுக்குள் பின்னாளில் ஒரு பூகம்பமே கிளர்ந்தெழும் என்று, யாரும் எதிர்பார்த்திருக்க மாட்டார்கள்.

சரித்திரக் கதைகளைப் படிப்பதில் இவனுக்கு ஆர்வம் மிகுதி. 'தமிழரின் பெருமை எத்தகையது, தமிழரின் வீரம், புகழ் எங்கெல்லாம் பரவியிருந்தது.... இன்று ஏன் இப்படி....?' இந்த நிலைமையை மாற்றியமைக்கும் காலம் பிறந்துள்ளது. அதில் நிச்சயம் நானும் ஒரு பங்காளனாய்....' இவ்வாறாக அவன் மனது அடித்துக் கூறியது. எண்ணங்கள் செயலே நோக்கித் தள்ளின. ஒட்டமென்றும் நீச்சலென்றும் தன்னைத் தயார்படுத்தி வந்தான் இவன்.

1983 ஆம் ஆண்டு இடம்பெற்ற இனக்கலவரம் இந்தப் பூவைப் பூயலாக மாற்றியது. தேடித்திரிந்தான் விடுதலைப் புலிகளைச் சந்திக்க. இவனது சொந்த இடம் தெல்லிப்பழை. அந்தக் காலத்தில் தடுக்கி விழுந்தானால் ஒரு 'புளொட்' உறுப்பினரின் மேல்தான் விழவேண்டும். அப்படியான நிலைமை இருந்தது தெல்லிப்பழையில். "எம்" என்று சொன்னால், படகுகளில் ஏற்றிக்கொண்டு இந்தியாவுக்குச் செல்ல எத்தனையோ இயக்கங்கள். ஆனாலும் இவனுக்குச் சம்மதமில்லை. வடிகட்டல் முறையில் போராளிகளை உள்வாங்கும் விடுதலைப் புலிகளை மட்டுமே பிடித்திருந்தது.

இவனுக்கும் மற்றும் சில நண்பர்களுக்கும் விடுதலைப் புலிகளின் தொடர்பும் கிடைத்தாயிற்று. எனினும், உள்வாங்குவதில் சலிக்க வைக்கும் தாமதம்; தரப்படும் வேலைகளோ யானைப் பசிக்கு சோளன்பொரி போல. "எங்களாலும் நிறைய சாதிக்க முடியும் -அதுவும் இப்போதே" - தீர்மானித்துவிட்டார்கள் அவர்கள். எங்கெங்கோ திரிந்து 'டைனமைற்' றுக்குத் திரிவைத்து (பைப்பில்) குண்டுகள் செய்வது முதல், மேலும் சில விசயங்களைத் தெரிந்துகொண்டார்கள்.

1984 ஆம் ஆண்டு - காங்கேசன் துறை சீமேந்துத் தொழிற்சாலையில், வெடிப்பொருள்களுக்குப் பாதுகாப்பாகச் சென்றுகொண்டிருந்தனர் காவலர்கள். அவர்களிடம் 4 நிப்பீற்றர் துப்பாக்கிகளும் இருந்தன. அவற்றிணையும் வெடிப்பொருட்களை வெடிக்க

வைக்கும் கருவியையும் கைப்பற்று வதற்காய் சிவகுமாரும் நண்பர்களும் காத்திருந்தனர். இவர்களிடம் இருந்ததோ ஒரேயொரு வேட்டைத் துப்பாக்கி - சில கைக்குண்டுகள் (கொளுத்தி எறிபவை).

'ஜீப்' மறிக்கப்பட்டது. கைக்குண்டுடன் சிவகுமார் - ஒருவன் துப்பாக்கியுடன் - மற்றவர்கள் பின்

னால். நான்கு காவலர்களும் கைகளை உயர்த்திவிட்டனர். நான்கு நிப்பீற்றர்களும் இவர்கள் வசமாயிற்று. எக்ஸ்ப்ளோடரையும் மற்றும் பொருட்களையும் கைப்பற்றிக் கொண்டு ஜீப்பிலே திரும்பிவிட்டனர்.

இயக்கத்துடன் தொடர்புள்ளவர்கள் இயக்கக் கட்டுப்பாட்டை மீறிச் சயமாக நடந்துள்ளார்கள். தவறுதான் ஆனால், இவர்களை நெறிப்படுத்த முடியும், அப்போது யாழ். மாவட்டத் தளபதியாக இருந்த கேணல் கிட்டு அவர்கள் இவ்வாறு தீர்மானித்தார்.

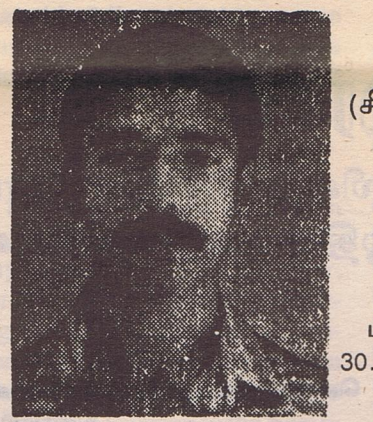
ஒரு விடயத்தில் வெற்றி - அது அவர்களை உற்சாகப்படுத்தியது. மேலும் கைக்குண்டுகளைச் செய்தனர். அப்போது எதிர்பாராதவிதமாக கைக்குண்டு வெடித்தது. சிவகுமாரின் உடலெங்கும் பாரதூரமான காயம் - நெஞ்சப் பகுதியைப் பார்க்கப் பயங்கரமாக இருந்தது. இப்படியொரு நிலை வருமென்று எவருமே எதிர்பார்க்கவில்லை. சுமார் இருபது நாட்கள் - அதை இருபது வருடங்கள் என்று கூடச் சொல்லலாம். அப்படியான வேதனைகளை இவன் அனுபவித்தான். இவனது அண்ணன் தான் இப்போது இவனைப் பராமரித்து வந்தார். படையினரின் முற்றுகைகள் நிகழும்போது, தம்பியைத் தூக்கிக் கொண்டு ஓடுவதும், வைத்தியம் செய்வதுமாக இந்த இருபது நாட்களும் கடந்தன. "இயக்கத்திற்குக் கட்டுப்படாமல் நடந்ததால், இயக்கம் இவனைப் பொறுப்பிடுக்க மாட்டாது" என்று ஊரில் கதை உலாவினது, அப்படியானால் இவன் கதி....? அச்சத்துடன் கடந்தன அந்த நாட்கள்.

விசயத்தைக் கேள்விப்பட்டார் கேணல் கிட்டு. "அவன் இயக்க கமிட்டியைப்போட்டு ஆர் சொன்னது? அவன் இயக்கந்தான்" என்ற படியே அவனை நோக்கி விரைந்தார் அவர். அப்போது தான் உயிரே வந்தது அவனை நேசித்தவர்களுக்கு. அவனது நிலைமையைப் பார்த்ததும், "ஏன் இந்த வேலை? என்னட்டக் கேட்டிருந்தா திறமான குண்டுகள் தந்திருப்பேன்...." என்று கூறி, அவனது பயத்தைப் போக்கி, உற்சாகப்படுத்தினார். வைத்தியத்திற்காக சிவகுமார் இந்தியாவிற்கு அனுப்பப்பட்டான். அங்குதான் அவன் அபயன் ஆனான். அவனுக்குப் பிடித்தமான 'பொன்னியின் செல்வன்' நாவலில் வரும் ஒரு பாத்திரம்தான் அபயன்.

மருத்துவத்தை எதிர்பார்த்துத் தமிழகம் சென்ற இவன், பிறருக்கு மருத்துவம் செய்யக்கூடியவனாக இந்த மண்ணிற்குத் திரும்பினான். இவனது சேவையை மட்டக்களப்பு - அம்பாறைப் பிராந்தியம் எதிர்பார்த்தது. 1987 ஆம் ஆண்டு சித்திரை மாதமளவில் இவன் மட்டக்களப்பு மண்ணில் கால்வைத்தான். அன்றிலிருந்து, 1992 ஆம் ஆண்டின் இறுதியில் வீரச்சாவடையும் வரை, மட்டக்களப்புப் பிராந்தியத்திலேயே இவன் பணிபுரிந்தான்.

மட்டக்களப்பில் இவனது முதல் அனுபவம் மறக்கமுடியாததாக இருந்தது. சிவத்தப்பாலம் என்ற இடத்தில் அமைக்கப்பட்டிருந்த

எமது அலுவலகத்தின் கீழ், ஏற்கனவே தீர்மானித்தபடி கண்ணிவெடிகள் புதைக்கப்பட்டிருந்தன. ஒரு நாள் காலை 5.00 மணியளவில் முறக்கொட்டாஞ்சேனை, ஏறாவூர், கரடியனாறு ஆகிய மூன்று முகாம்களிலிருந்தும் புறப்பட்ட சிறீலங்காப் படையினர், இந்த அலுவலகத்தை முற்றுகையிட - விரைந்தனர். இந்த முற்றுகையிலிருந்து போராளிகள் தப்பமுடியாதவாறு, பொத்தானை என்ற இடத்தில் உலங்குவானூர்தி மூலம் படையினர் இறக்கப்பட்டிருந்தனர். சண்டை தொடங்கியது அலுவலகத்தை விட்டுப் போராளிகள் பின்வாங்கினர். வெற்றிகரமான முற்றுகை என நினைத்தவாறே படையினர் அலுவலகத்தைக் கைப்பற்றினர். இதேவேளை உலங்குவானூர்தி மூலம் இறக்கப்பட்ட படையினர் எமது முற்றுகைக்குள்ளாகினர். அங்கிருந்து அவர்கள் தப்புவதே பெரும் போராட்டமாகியது. பகல் 11.30 மணியளவில், எமது அலுவலகத்தினுள் இருந்த கண்ணிவெடி வெடிக்கவைக்கப்பட்டது. அலுவலகம் தரைமட்டமாகியது. அதற்குள் தங்கியிருந்த விசேட அதிரடிப்படையின் உதவிப் பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டர் கருணரத்னவும் மேலும் மூன்று படையினரும் பலியாகினர். இத்தாக்குதலில் கலந்து கொண்டவர்களில் அபயனும் ஒருவன். இம் முற்றுகைக்கு வந்த இன்னொரு அணியினர் மீதும் கண்ணிவெடித் தாக்குதல் நிகழ்த்தப்பட்டது. சிறீலங்காப் படையினரது திட்டங்கள் தவிடுபொடியாகின. மொத்தம் 7 படையினர் கொல்லப்பட்டதாகவும் 9 படையினர் காயமடைந்ததாகவும் சிறீலங்காப் படையினர் ஒப்புக் கொண்டனர். அதன் பின் அந்த இடத்தைப்பற்றி படையினர் இவ்வாறு கூறினர்: "அது சிவத்தப் பாலம் இல்லே, ரத்தப் பாலம்".

1987 ஆம் ஆண்டில் இலங்கை - இந்திய ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டிருந்த காலத்தில், இவன் யாழ்ப்பாணம் வந்திருந்தான். அதுதான் யாழ்ப்பாணத்திற்கான இறுதிப் பயணம் என்று உணர்ந்திருந்தானோ என்னவோ? உறவினர்கள், நண்பர்கள் என்று ஒருவரது வீட்டிணையும் தவறவிடவில்லை இவன். அப்போது, பொதுவாக எல்லாத் தாய்மாருக்கும் இருக்கும் எதிர்பார்ப்பே இருந்தது, இவனது அன்னைக்கும். "டேய்.... எனக்கு கொள்ளி வைக்கிற கடமை இருக்கடா உனக்கு" என்றார். இவன் அமைதியாகச் சிரித்தான். "ஏன்.... வேறே ஆரும் கொள்ளி வைச்சா இந்தக் கட்டை எரியாதோ?" பயணமாகிவிட்டான் மட்டக்களப்புக்கு. ஏனெனில் இந்தியப் படையுடன் போர்தொடங்கிவிட்டது. இனி யாழ்ப்பாணத்தில் தங்கியிருக்க முடியாது. மட்டக்களப்பு இவனை எதிர்பார்க்கிறது. அங்கு இவன் சென்ற நாளிலிருந்து, வீரச்சாவெய்திய நாளிற்கு இடைப்பட்ட இந்தக் காலத்தில், அவனிடமிருந்து வீட்டிற்கு வரும் கடிதங்களெல்லாம் "நான் சுகம். வீட்டிற்கு வரும் போராளிகளை நன்கு கவனிக்கவும்" என்றே இருக்கும்.

இந்தியப் படையினருடனான போர் நிகழ்ந்த காலத்தில் அபயனின் போராட்டப் பங்களிப்பை,

மட்டக்களப்புப் போராளிகள் என்றுமே மறக்கமாட்டார்கள். எத்தனையோ முற்றுகைகள் - ஆனாலும் இவன் உறுதியாக இருந்தான்.

தொடர்ச்சியான முற்றுகைகள் போராளிகளைத் தளர்ச்சிகொள்ளச் செய்யும். அப்போதெல்லாம் இவன் அவர்களை உற்சாகப்படுத்துவான் -

"ஓராயிரம் ஆண்டுகள் ஆகட்டுமே.... நம் பொறுமையின் பொருள் மட்டும் விளங்கட்டுமே வரும் காலமெல்லாம் நம் பரம்பரைகள்.... நாம் அடிமையில்லை என்று முழங்கட்டுமே"

இக் காலகட்டத்தில் அம்பாறை மாவட்டத்தின் மகா ஓயாப் பகுதியில் பயிற்சி முகாம் ஒன்றையும் அமைத்திருந்தான் இவன். அங்கு போராளிகளுக்கு அடிப்படையிற் பயிற்சியினை மட்டுமே வழங்க முடிந்தது. துப்பாக்கிச் சூட்டுப் பயிற்சிக்குப் போதிய ரவைகள் இருக்கவில்லை. பயிற்சியின் அடுத்த கட்டம், ஒரு முகாமைத் தாக்குவது எப்படியென்பது பற்றிய செயல்முறை விளக்கம் - அது அடுத்தநாள் நடைபெறவிருந்தது. ஆனால், அன்று அதிகாலையில் இந்திய படையினர் அந்த இடத்தை முற்றுகையிட்டனர்.

புதிய போராளிகள் - அனுபவமில்லாதவர்கள் - எனினும், தாள் கற்பித்த மாதிரியே அவர்களை நடக்கப் பண்ணினான். அங்கு நின்ற தோழன் ஒருவனிடம், அவர்களைக் கூட்டிக்கொண்டு ஆற்றின் வழியாக இறங்கித் தப்புவாறு கூறிவிட்டு, வேந்தன் என்ற போராளியுடன் இணைந்து இந்தியப் படையினரின் முன்னேற்றத்தைத் தடுத்தாக் கொண்

மேஜர் அபயன் (கிருஸ்ணமூர்த்தி சிவகுமார்)

தெல்லிப்பழை கிழக்கு,
தெல்லிப்பழை

பிறப்பு: 30.04.1962
வீரச்சாவு: 1.12.1992

1987 ஆம் ஆண்டில் இலங்கை - இந்திய ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டிருந்த காலத்தில், இவன் யாழ்ப்பாணம் வந்திருந்தான். அதுதான் யாழ்ப்பாணத்திற்கான இறுதிப் பயணம் என்று உணர்ந்திருந்தானோ என்னவோ? உறவினர்கள், நண்பர்கள் என்று ஒருவரது வீட்டிணையும் தவறவிடவில்லை இவன். அப்போது, பொதுவாக எல்லாத் தாய்மாருக்கும் இருக்கும் எதிர்பார்ப்பே இருந்தது, இவனது அன்னைக்கும். "டேய்.... எனக்கு கொள்ளி வைக்கிற கடமை இருக்கடா உனக்கு" என்றார். இவன் அமைதியாகச் சிரித்தான். "ஏன்.... வேறே ஆரும் கொள்ளி வைச்சா இந்தக் கட்டை எரியாதோ?" பயணமாகிவிட்டான் மட்டக்களப்புக்கு. ஏனெனில் இந்தியப் படையுடன் போர்தொடங்கிவிட்டது. இனி யாழ்ப்பாணத்தில் தங்கியிருக்க முடியாது. மட்டக்களப்பு இவனை எதிர்பார்க்கிறது. அங்கு இவன் சென்ற நாளிலிருந்து, வீரச்சாவெய்திய நாளிற்கு இடைப்பட்ட இந்தக் காலத்தில், அவனிடமிருந்து வீட்டிற்கு வரும் கடிதங்களெல்லாம் "நான் சுகம். வீட்டிற்கு வரும் போராளிகளை நன்கு கவனிக்கவும்" என்றே இருக்கும்.

அதன்பின் இவனது போராட்ட வாழ்வு தம்பிலுவில் - திருக்கோயில் பகுதியில் தொடர்ந்தது. ஒரு மருத்துவனாக - ஒரு தாதியாக - ஒரு போர் வீரனாக - குழுத் தலைவனாக இவனது வாழ்வு தொடர்ந்தது. ஒரு கட்டத்தில் ரொபேட் என்ற போராளிக்கு கையில் கண்ணிவெடி வெடித்து விட்டது. அப்போது, மயக்க ஊசியும் இல்லை; தேவையான மருத்துவ கருவிகளும் இருக்கவில்லை. தொடர்ச்சியான முற்றுகைகளில் பலவற்றை இழந்தாயிற்று. எனவே ரொபேட்டிடம், "தம்பி! நோகுந்தான்; என்ன செய்யிறது? சமாளி" என்று கூறிவிட்டு, கம்பி வெட்டு கருவியினாலேயே சித்தறிய விரல்களை வெட்டியெடுத்தான். அந்தக் காலத்தில் இவனது மருத்துவம் தான் எத்தனையோ போராளிகளின் உயிர்களைக் காப்பாற்றியிருக்கிறது.

இக்காலத்தில், அன்றனி தலைமையில், வளத்தாப்பிட்டியில் முன்று 'ஜீப்' புகளில் வந்த இந்தியப் படையினர் மீது மேற்கொள்ளப்பட்ட தாக்குதல் உட்பல தாக்குதல்களில், இவன் பங்குகொண்டான். இந்தியப் படை அம்பாறையை விட்டு வெளியேறியதும், திருக்கோயிலில் தேசவிரோதிகளின் முகாம் மீதான தாக்குதலில் பங்குபற்றினான். அப்போது அத்தாக்குதலுக்குத் தலைமை தாங்கிய அன்றனி, "எனக்கு ஏதாவது நடந்தா, அபயன் சொல்லுற மாதிரி நடவுங்கோ" என்று போராளிகளுக்கு அறிவுறுத்தினான். அத்தாக்குதல் மாபெரும் வெற்றியைத் தேடிக்கொடுத்தது. இந்தியப் படையினரின் திட்டங்கள் தோல்வியைத் தழுவின.

மேலும் பல தாக்குதல்கள் - அதிலும் நரிப்புல் தோட்டம் வழியாக வந்த தேசவிரோதிகளை, மிக குறைந்த எண்ணிக்கையான போராளிகளுடன் நின்று வெற்றிகொண்ட தாக்குதல் குறிப்பிடத்தக்கது.

சிறீலங்கா அரசுடனான இரண்டாவது ஈழப்போர் தொடங்கியதும் இவன் களுவாஞ்சிக்குடி காவல் நிலையத்தின் மீது தாக்குதல் தொடுத்தான். இந்தக் காவல் நிலையத்தினைக் கைப்பற்றியதும் ஏனைய போராளிகளிடம் கூறினான்; "1984 ஆம் ஆண்டு இந்தப் பொலீஸ் ஸ்டேசனை அடிக்க வந்துதான் பரம தேவாவையும் ரவியையும் இழந்தம். இண்டைக்கு இதைக் கைப்பற்றிக் காட்டியிருக்கிறம்".

தொடர்ந்து பல தாக்குதல்கள் - பல பொறுப்புக்கள். இப்போதெல்லாம் சிறீலங்காப் படையினர் தேடும் முக்கிய புள்ளிகளில் இவனும் ஒருவனாகி விட்டான். மட்டக்களப்பில் தேடப்படும் 12 பேரில் இவனது பெயரையும் சிறீலங்கா அரசு அறிவித்திருந்தது.

அப்போதெல்லாம் அங்குள்ள போராளிகள் இவனது குடும்பத்தைப் பற்றி விசாரிப்பார்கள். "எனக்கு வீடும் இல்லை; சொந்தமும் இல்லை. எல்லாமே நீங்கள் தான்ரா" என்பான். முகாமில், போராளிகளுக்குத் தேவையான எல்லா உணவு வகைகளையும் தேடிக்கொடுப்பான். தான் மட்டும் மரக்கறி வகைகளையே உண்பான். கேட்டால், "எனக்கு அதில விருப்பமில்லை" என்பான். ஆனால், அவன் வீரச்சாவெய்தியதும் தான் அவன் ஒரு பார்ப்பன (பிராமணன்) பையன் என்பது அனைவருக்கும் தெரிய வந்தது. தனக்கு நெருங்கிய நண்பர்களாக இருந்தவர்களுக்குக் கூட இவன் இதைப் பற்றிக் கூறவில்லை. அன்று விளாபெட்டுவானில் சிறீலங்காப் படையினர் தாக்கிய போது, இவனை நாம் இழந்தோம். ஆயினும், அங்குள்ள போராளிகளுக்கு இவன் பாடும் பாடல்கள் நினைவில் உள்ளன.

"வரும் காலமெல்லாம் நம் பரம்பரைகள் நாம் அடிமையில்லை என்று முழங்கட்டுமே!"

-கிறேக்-

நாடு நிச்சயம்...

"மச்சான் நீ வெளிநாட்டில் இருந்து திரும்பிவரக்க நான் இருக்கின்றேனோ இல்லையோ இந்த நாடு நிச்சயம் இருக்கும்" சிறிகாந்தன் கூறிய அந்த வார்த்தைகளை நினைத்துக்கொள்கின்றான். எண்பத்தி முன்றில் கொழும்பில் நடந்த இனக்கலவரத்தில் எரிக்கப்பட்ட தனது தாய் மாமாவின் மரணச் செய்தியை அறிந்தவுடன் இருந்தது போன்ற மனநிலை.... அனைத்திலுமிருந்து தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டவனாக எழுந்த, தன் வழக்கமான கடமைக்காகச் செல்கின்றான். அவனுக்காக அங்கு சிலர் காவல் நின்றனர். ■